

De zoektocht naar de Geheime Roos

De zoektocht naar de Geheime Roos

P.G. van Arum

Hartelijk dank voor het aankopen van het boek
'De Zoektocht naar de Geheime Roos'.

Als dank daarvoor kunt gratis en vrijblijvend de betekenis van uw naam opvragen via pietervanarum@upcmail.nl.

In de nabije toekomst zal ik in mijn derde boek dieper ingaan over de herkomst van deze zienswijze. Alle kennis die ik omtrent de verklaring van de brontaal heb gedaan is mij inspiratief toegekomen van "De Bron".

Mijn tweede boek:

"Terug Naar De Bron"
Het Licht Der Liefdevolle Grechtigheid
In Een Oceaan Van Liefde Van De Berg Van Jade
Zal voor 5 December 2014 beschikbaar zijn.

Verder wil ik iedereen bedanken die mij hebben geïnspireerd en begeleid in het levensproces hier op Aarde.

Schrijver: P.G. van Arum

Illustraties: E.C. van Arum

ISBN: 9789402124743

© P.G. van Arum

Ik spring op de fiets in de hoop de zonsopkomst op tijd te kunnen halen. Door de wolken kun je de zon al zien naderen. Ik moet racen. Onderweg kom ik al wat vroege vogels tegen, die het ochtendgloren ook niet willen missen. Weer een nieuwe dag vol mogelijkheden en uitdagingen. Onderweg zet ik wat muziek op en rij harder en harder richting het water. Want het lichtspel wat in het water weerspiegeld wordt, is waarachtig mooi. Nog een klein stukje en ik ben bij de haven. Bezweet en al kom ik bij een favoriete plek, waar je ook uit de wind zou kunnen zitten. De zon is in aantocht en de vogels zingen al vroeg hun lied. Ik ga zitten en op het moment dat ik mijn fles water wil pakken rijdt er een dame voorbij op een zilveren fiets. Even verder stopt ze en komt naar me toe. Ze kijkt me mysterieus aan en zegt: Hier heb je een transcript met een beschrijving over een geheime roos, die ergens in Europa te vinden zou kunnen zijn. Ik heb er jaren aan gewerkt, maar ik kom er niet verder mee. Misschien dat jij er iets mee kunt. Maar mevrouw, waarom denkt u, dat nu juist ik er misschien verder mee kom, u kent mij niet eens? Ik ken je beter dan je denkt. Op een dag zal het misschien allemaal duidelijk worden. Komt u even zitten alstublieft, dan kunnen we er even rustig over doorpraten. Niet nu, want ik heb zo een afspraak, maar als je terug bent, dan hebben we het erover. Geniet nu maar van de zonsopkomst. De vrouw verdwijnd weer op haar zilveren fiets en laat mij achter met een mysterieus transcript over een geheime roos die ergens in Europa te vinden is. Ik maak toch maar gelijk even de lederen soort tas open, en haal de inhoud eruit. Ik haal er een prachtige geschetste afbeelding van de geheime roos uit. Een adembenemende mooie, wonderlijke, in parelmoer geschetste roos. Mijn hart begint te bonzen van verwondering. Ik kijk verder en zie dat er nog allerlei niet gebruikte reisdocumenten in de lederen tas zitten. Eentje naar België. Een naar Frankrijk, eentje naar Italië en eentje naar Griekenland. Wat is dit nu? Een envelop met de tekst:

deze eerst. Ik maak de envelop open en het blijkt een reisdocument naar Engeland te zijn. Maar, dit kan niet waar zijn. Dit reisdocument staat op de datum van vandaag. Wat overkomt mij nu weer. Zal ik het doen, vraag ik mezelf af. Ik ga nu eerst even een moment van de zonsopgang genieten en mijn dagelijkse gebeden doen. Ik ga even naar binnen en droom eventjes lekker weg bij de opkomende zon. Ik droom over de boodschap van de geheime roos. Wat zal de geheime roos inhouden? En zijn er meerdere mensen naar op zoek. Goede God, wat heeft u nu toch weer op mijn pad laten komen? Zal ik gaan of niet? Dan voel ik de eerste lichtstralen van de zon op mijn huid. Een heerlijk gevoel. Een gevoel van liefde. De liefde, die de kou verdrijft uit de duisternis. Ik zet een muziekje op en haal een thermoskan met thee uit mijn tas, schenk de thee in en geniet van de warmte die de mok afgeeft, bij het opkomen van de zon. Na een minuut of twintig ongeveer besluit ik in te pakken en naar huis te gaan. Ik loop nog even wat langs het water en aanschouw de zwanen, die ook al vroeg wakker zijn. Even later stap ik op mijn fiets en rij op weg naar huis. Op het moment dat ik de bocht om wil gaan, staat daar een oude vrouw met mooi wit haar. Ze kijkt me met een glimlachende tijdloze blik aan en roept: Goedemorgen! Ik besluit even naar haar toe te fietsen en een klein praatje te maken. Hallo mevrouw, hoe is het met u? Goed hoor, zegt ze lieflijk terug. Wat is de zon toch weer mooi vanochtend? Jazeker. Ik wandel iedere dag nog een heel eind. En met dit weer, is het helemaal genieten geblazen. Ik ga altijd naar buiten. Ook als het regent of stormt. Het maakt me niet uit wat voor weer het is. Mij maakt het ook niet uit mevrouw. Als je maar in beweging blijft, om het warm te houden. Zo is het maar net. Staan er nog leuke dingen op je programma vandaag beste jongen? Zeg dat wel. Ik ben op zoek naar een geheime roos die ergens in Europa te vinden is. Maar daar zal ik u een andere keer meer over vertellen, als ik u dan weer tegen mag komen. Ik moet nu echt gaan

mevrouw. Okee, fijne dag, en succes dan maar. Dank u, U ook lieve mevrouw. Dag Dag. Ik spring weer op de fiets en rij richting huis, met de lederen soort tas waar het transcript over de geheime roos die ergens in Europa te vinden is in zit. Ik ben nu wel heel erg nieuwsgierig aan het worden. Na een minuut of tien rij ik de straat in en zet snel mijn fiets binnen. Eindelijk binnengekomen besluit ik eerst een lekker bakkie koffie te zetten en een paar boterhammen te smeren. Eentje met honing en eentje met hagelslag. Heerlijk. Ik pak de lederen soort tas erbij en spreidt de inhoud op de tafel uit. Wat zal ik hier nu weer mee doen? Zal ik naar de geheime roos gaan zoeken, of zal ik het maar laten gaan, stel ik mezelf de vraag? Alles zit erin. Laat ik eerst even onder de douche stappen, voordat ik een besluit neem. Dan gaat de telefoon. Ik neem op en het blijkt een goede kennis te zijn, die zich al jaren bezig houdt met archeologie. Ik vertel haar kort over de geheime roos en de reisdocumenten. Zal ik gaan? Doen, zegt ze lachend. Je weet maar nooit. Misschien is het wel een hele leerzame reis. Ik weet het nog niet hoor en ik sta trouwens net op het punt om onder de douche te stappen. Ik bel je straks wel even terug als je het goed vind? Dat is goed. Dan spreek ik je zo. Okee, doei doei. Ik spring snel onder de douche en geniet voor het moment. Eenmaal onder de douche vandaan gekomen zet ik eerst nog even een bakkie koffie en stel mezelf opnieuw de vraag: zal ik gaan of niet? Eerst even de archeologe terugbellen. Met mij, daar ben ik weer. Waarom bel je eigenlijk? Ik heb een archeologische vondst gedaan en daar wilde ik je even over spreken. Het liefst onder het genot van een lekker bakkie koffie. En misschien kunnen we gelijk gezellig samen eten. Wat voor vondst heb je gedaan? Daar wilde ik het nu net met je over hebben, maar niet door de telefoon. Het gaat over een geheime roos. Over een geheime roos? Waarom reageer je zo verhit? Ik ontmoette vanochtend een vrouw en die gaf me een lederen soort tas vol reisdocumenten, met onder andere

een transcript over een geheime roos die ergens in Europa te vinden zou zijn. Dat is wel heel erg merkwaardig. Daarom reageerde ik ook zo verbaasd. Nu begrijp ik het. Waar heb je de vondst gedaan als ik vragen mag? Om eerlijk te zijn heb ik de vondst niet gedaan, maar een goede vriend van me. Hij is al een tijdje bezig met een archeologisch project, op een bepaalde plaats, waar hij niet van wil vertellen waar dat is. Ook al zo mysterieus. Zeg dat zeker. Ik heb hier open reisdocumenten naar Engeland, België, Frankrijk, Italië en naar Griekenland. Gaan! Zal ik echt gaan? Ja, gaan. Misschien hebben we het wel over dezelfde geheime roos. Of heeft het met elkaar te maken. Misschien wel. Wanneer wilde je wat gaan eten en drinken? Ik dacht dat we elkaar misschien straks vlak voor vertrek, bij de boot zouden kunnen ontmoeten. Met welke boot ga je eigenlijk? Goede vraag. Ik zal eens eventjes kijken. Tot mijn grote verbazing zie ik dat het een privejacht is met de naam. Dat is gek. Ik zie geen naam. Er moet ergens een naam staan. Kijk eens goed. Wacht even. Hier zie ik iets staan. Wat staat er? Rustig, want ik weet niet goed hoe je dit uitspreekt. Het lijken meer een soort tekens. Ik laat het je straks tijdens het eten wel zien, goed? Dat is goed. De boot vertrekt toch pas om tien uur vanavond. Dus als we om een uur of zes afspreken, hebben we nog tijd genoeg. Wacht eventjes. Er vertrekt ook nog een boot eerder, volgens de informatie die ik hier heb. Zullen er dan meerdere boten naar dezelfde bestemming vertrekken? Ik zie hier namelijk ook nog een vertrektijd om acht uur vanavond staan. Laten we half zes afspreken, goed? Dan hebben we nog genoeg tijd om het uit te zoeken. Heb je geen zin om met me mee te gaan? Nee, ik heb nog zoveel archeologische onderzoeken uit te werken, dat gaat helaas niet. Misschien een andere keer. Dan zie ik je straks bij dat eettentje aan de haven, waar we wel vaker afspreken, goed? Dat is perfect. Tot straks dan. Tot straks. Ik verzink eventjes in mezelf en besluit een klein dutje te doen.

Ineens schrik ik wakker van een dichtslaand raam. Hoe laat is het vraag ik mezelf gelijk af. Ik kijk op de klok en zie dat het al bijna vijf uur is. Over een half uur moet ik al op mijn afspraak zijn, dus moet ik me nog gaan haasten ook. Ik stop snel wat spulletjes in mijn rugzak, samen met de lederen tas en het transcript met de informatie over de geheime roos en spring snel op de fiets. Het is zeker een minuut of twintig rijden, dus dat wordt nog haasten ook. Ik doe een muzikje op en racen maar. Onderweg zie ik allerlei kraampjes, want er is blijkbaar markt vandaag. Ik zie prachtige bloemen stalletjes en allerlei kraampjes met antiekachtige spulletjes. Ik zou wel even willen gaan kijken, maar ik heb nu geen tijd. Ik moet door. Ik heb nog maar acht minuutjes om op tijd te zijn. Af en toe zie ik in mijn ooghoeken vogeltjes, die takjes aan het verzamelen zijn, voor hun warme nestje. Ik zie in de verte de vlaggen al wapperen op het plein bij de haven, waar ik naartoe moet. Ik zet de versnelling een tandje zwaarder om nog harder te kunnen fietsen en dan precies op tijd aan te schuiven, om voor vertrek nog even lekker wat samen te kunnen eten. Wederom kom ik bezweet aan en ben ik daardoor eigenlijk al weer direct toe aan een douche, wat er jammer genoeg op dit moment even niet inzit. Ik kijk door de ramen en het ziet ernaar uit dat mijn afspraak er nog niet is. Dan kan ik me mooi nog even voor het eten een beetje oprispen in de toiletruimte. Ik zet mijn fiets op slot en loop naarbinnen richting de toiletten. Tot mijn grote verbazing komt daar precies mijn afspraak uit de dames toiletten, die zich precies tegenover de heren toiletten bevinden. We begroetten elkaar met een dikke zoen op de wang. Ik fris me me nog even snel een beetje op okee? Dan zie ik je zo, goed? Dat is goed hoor. Doe maar rustig aan. Ik ga wel alvast een tafeltje zoeken. Okee, fijn. Tot zo dan. Ik loop naar de wasbakken toe en zie ineens dat er vlak naast de wasbakken een handen droogblazer aan de muur hangt. Ik besluit even mijn bezweette rug onder de warme blazer te houden en een

beetje koud water over mijn hoofd te sprenkelen. En dan op naar de maaltijd. Op het moment dat ik de deur open doe naar de uitgang van de toiletten, zie ik een mysterieuze helemaal in het rood geklede vrouw de dames toiletten ingaan. Ik noem het een mysterieuze vrouw, omdat ze echt helemaal in het rood gekleed is. Ze kijkt me even recht in mijn ogen, waar mijn hart bijna van op tilt slaat. Ik herken haar ergens van. Met een snel kloppend hart loop ik het restaurantje aan de haven binnen en zie mijn afspraak aan een tafeltje met uitzicht op het water al zitten. Ik loop erheen en ga tegenover haar zitten. Na al die tijd weet ik nog steeds je naam niet. En dat gaan we mooi zo houden, zei ze glimlachend terug. Noem me zoals je wilt. Ik moet er eigenlijk wel om lachen dat je jouw naam niet wilt zeggen. Gelijk heb je. Al die namen. Maar op een dag zal ik er vast en zeker wel achter komen. Wat is er met jou gebeurd? Waarom? Je ziet helemaal rood. Ik dacht dat ik een bekende zag. Ach, laat ook maar even. Weet jij al wat je gaat bestellen? Dat schijnt nu net een klein probleempje te zijn, want de keuken is eigenlijk dicht. Dicht? Ja, dicht. Maar er hangt een briefje aan de vitrine, dat wanneer je toch wat te eten wilt, je de keuze hebt uit vijf mogelijkheden, wat we dan wel even zelf in de oven moet opwarmen als dat nodig is. Laten we gewoon een paar tosties nemen. Goed? Ik vind het wel een beetje vreemd hoor. Ja, ik ook, maar het is gewoon niet anders op dit moment. Zo is het. En tosties zijn ook lekker, vind je niet? Ik zie dat er ook nog lekkere fruitdrankjes staan, dus qua vitamientjes komt het wel goed. Ik ga wel even de tosties voor ons beiden maken, goed? Als je dat zou willen doen graag, want dan kan ik mooi nog even een telefoontje plegen. Geen probleem. Zo terug. Op het moment dat ik richting het keukentje loop, zie ik de vrouw in het rood weer elegant voorbij komen lopen. Ze kijkt me wel heel apart aan, maar loopt gewoon door. Ik gooi snel de tosties in het tostiapparaat en besluit te kijken waar ze heen gaat. Ik zie haar via een zijdeur van het gebouw dat

aan het eettentje vaststaat, naar een jacht beneden aan een trap gaan. Dat zal toch niet het jacht zijn waar ik straks ook mee naar Engeland ga. Ik kan jammer genoeg net niet zien wat voor naam er op de boot staat. Het is wel een schitterende grote boot zeg. Met acht masten. De boot kan volgens mij zowel motorisch als met zeilen bevaren worden. De boot is bijna helemaal wit. Ik moet nu echt snel terug, want anders verbranden de tosties straks nog. Ik kom de bocht om bij het restaurantje en daar staan al een paar mensen een beetje verhit bij het tosti apparaat zich af te vragen of ik de tosties er dus in gedaan had. Ik verontschuldig me en ga met de tosties naar het tafeltje, waar de vriendin heerlijk uit het raam aan het kijken is, met een boekje op haar schoot. Zo, alsjeblieft. Twee tosties. Heerlijk, dankjewel. Geen dank. Ik heb net hier om de hoek een jacht zien liggen, maar kon de naam van het jacht niet lezen. Zou jij er straks misschien alsjeblieft even een blik op willen werpen? Daar zou ik je dan echt enorm dankbaar voor zijn. Je bent helemaal rood, wat heb je gedaan? Ik stop net de tosties erin en zie een vrouw helemaal in het rood de gang doorgaan, de trap af een witte boot binnen gaan. En wanneer dat dezelfde boot is waar ik straks ook mee naar Engeland reis, dan ben ik wel heel erg nieuwsgierig naar wie die prachtige vrouw in het rood is. Ik herken haar namelijk ergens van. Ik kwam haar ook al eerder even bij de toiletten tegen. Maar ik zal je er niet verder mee vermoeien. Geeft niks. Ik vind het eigenlijk wel leuk. We gaan straks wel even kijken of we een naam op de boot kunnen vinden. Je vertelde aan de telefoon dat je een archeologische vondst had gedaan? Althans een goede vriend van je. Ja, dat klopt. Het betrof een afbeelding in steen, van een roos, met bijzondere tekens en getallen eromheen. Over de betekenis van de tekens en getallen weten we nog niets, maar zodra ik er meer over weet, dan laat ik je het gelijk weten. Dat is natuurlijk altijd interessant. Dank je. Zal ik even een paar lekkere fruitdrankjes voor ons halen? Dat zou erg

lekker zijn. Ik bekijk de afbeelding van de roos nog eens goed en begin het nu toch allemaal wel heel erg spannend aan het worden. Ik weet nog niet eens, of het de boot die daar beneden ligt waar ik mee vetrek, of dat er straks een andere boot komt. Alsjeblieft, een fruitdrankje voor meneer. Dankjewel. Zullen we zo dan maar even samen gaan kijken of we een naam op de boot kunnen ontdekken? En of het deze boot zou kunnen zijn waar jij straks mee vertrekt? Dat lijkt me een goed plan. Hoe lang denk je ongeveer dat je weg blijft? Ik denk een kleine week, maar misschien langer. Ik ben zo nieuwsgierig naar de mysterieuze vrouw in het rood, en hoop dat ik met dezelfde boot als zij meereis. Ik had al z'n vermoeden dat het met de liefde te maken heeft. Ik hoop vaak dat ik niet meer alleen ben, want het is zo alleen af en toe. Hoe is dat allemaal zo gekomen dan? Dat wil je echt niet weten, en als ik het je zou vertellen, ga je me niet geloven. Nu ga ik eerst achter het mysterie van de geheime roos aan, en laat de rest voor wat het is. Zullen we nu maar even gaan kijken waarvandaan je straks mogelijk zal vertrekken? Dat is goed. We lopen samen de trap af naar beneden waar de witte boot had moeten liggen, maar tot onze verbazing is die boot helaas al vertrokken. Het is gelukkig nog erg vroeg. Of, deze boot komt straks nog terug. Of, er komt straks een andere boot. Gewoon maar even rustig afwachten. Ik moet er zo echt weer eens vandoor beste zoeker naar de geheime roos als je het niet erg vind? We houden contact, goed? Ja, zeker weten. Zodra ik wat meer weet hoor je het gelijk van me. Ik blijf nog even hier bij het water zitten als je het niet erg vind? Nee, gelijk heb je. Ik spreek je snel weer. Zeker weten. Ik besluit even op de trap te wachten en in gebed te gaan. Lieve goede God, ik wil u diep danken, voor iedere seconde van mijn leven. Ik hoop en wil u vragen, om mij te beschermen tijdens de zoektocht naar de geheime roos, en altijd. En dat ik samen met uw hulp meer te weten mag komen over het mysterie van de geheime roos. Goede God, wilt U me helpen in iedere

situatie de juiste beslissing te nemen. Want U hebt de watervallen en bergen gemaakt. U hebt de zon en de sterren gemaakt, en alles in juiste banen geleid. Wilt u bij iedereen in de wereld, en erbuiten, de beste wegen tonen naar wereldvrede in liefde. Zodat er een harmonisch geheel zal en kan ontstaan. Ineens hoor ik een hoorn van een schip en schrik daardoor een klein beetje uit mijn kleine gebed wakker. Ik kijk op en zie een groot wit jacht aan komen varen. Het is jammer genoeg een andere boot dan die eerder aangemeerd lag. Deze is wat kleiner en smaller. Verder zie ik een mooie gekleurde ster, met allerlei tekens eromheen, op de boeg van de boot staan. Zal dit dan het schip zijn waarmee ik straks vertrek? Of zal dit toch een andere boot zijn? Het is nu rond half acht en er zou een boot om acht en tien uur vanavond vertrekken. Na een minuut of twintig ligt het schip vlak voor me aan de wal. De tekens blijken bij nader inzien afbeeldingen van dieren te zijn. Om de blauwe gouden ster zie ik een dolfin, een walvis en allerlei voor mij nu nog ander onbekend zeeleven afgebeeld staan. Opeens zie ik dat er een meneer van het schip naar me toe komt lopen. Hallo meneer. Hebt u een goede reis gehad? Jazeker. Gaat u straks met deze boot mee richting Engeland, of vertrekt u met de boot van tien uur vanavond? Ik laat de man het reisdocument zien dat hij heel aandachtig bekijkt. Goed, zei hij na een tijdje op een klein beetje bezorgde toon. De plek waar jij volgens dit reisdocument heen moet, is vanwege archeologische werkzaamheden afgesloten. We kunnen er wel ongeveer honderd kilometer vandaan aanmeren en dan moet u zelf op een andere manier zien verder te komen. Het is niet anders meneer. Mag ik u nog wat vragen meneer? Ja natuurlijk, zeg het maar. Hebt u toevallig onderweg een zelfde soort jacht als deze gezien? Jazeker, dat heb ik. Weet u waar zij heengaan? Ook richting dezelfde plek als waar jij naartoe gaat volgens mij. Misschien ben je wel eerder op de hier aangegeven bestemming dan zij, want deze boot vaart namelijk twee keer

zo snel, als alles tenminste meezit. Dus misschien halen jullie die andere boot wel in. Dat zou heel mooi zijn meneer. Maar deze boot is wel iets kleiner dan die andere? Dat klopt. En dat is ook de reden dat we sneller kunnen varen, als de wind en de stromingen tenminste meezitten. We vertrekken over een half uur ongeveer en je mag wel alvast aan boord gaan als je wilt? Dat is goed meneer. Ik loop met mijn spullen de trap af, de loopplank over en stap het prachtige schip binnen. Het ziet er echt allemaal heel mooi uit binnen. Er komt ineens een mooie dame op me af en vraagt naar mijn reisdocumenten. Ik toon haar de reisdocumenten en de dame begeleidde me naar de slaaphut waar ik gedurende de overtocht zal verblijven. Het is een mooie slaaphut met een kleine douche en toilet, een bankje met grote kussens en een grote tafel. En in de hoek een tv met relaxte stoel. En niet te vergeten, een heerlijk tweepersoons bed. Om negen uur kunt u nog wat eten als u wilt, spreekt de dame mij met een vriendelijke glimlachende blik toe. Dat is fijn. Ik pak mijn spulletjes uit aan de tafel en bestudeer het kaartje wat bij het transcript gebonden zit nog een keer. Ineens hoor ik allerlei lawaai en besluit even te gaan kijken wat het is. Het blijken de kabels te zijn waar het schip mee vastligt. We staan dus op het punt van vertrekken en dan hoor ik mijn telefoon gaan. Hallo? Je moet nu direct van dat schip af, vertelde de kennis waar ik even daarvoor nog mee heb zitten lunchen. Dat gaat nu echt niet meer, want we staan op het punt van vertrekken. Doe het nu maar. Ik leg het je straks allemaal uit. Ik pak in allerhaast alles in en ren door de gang, de trap op, naar de uitgang van de boot. Net voordat ze de loopplank willen ophijsen, kan ik nog net op tijd van de boot aan wal springen. Waarom reist u niet met ons mee, roept de man bij de loopplank me nog na? Ik besluit niet te antwoorden en maar gewoon door te lopen. Ik bel direct de vriendin terug om te vragen waarom ik zo pardoes van het schip afmoest? Hallo. Waarom moest ik ineens van de boot af? Kom nu maar direct naar me toe, want ik moet je iets

belangrijks laten zien. Dan kom ik er wel gelijk aan, antwoord ik haar hijgend terug. Ik spring op de fiets en rij snel naar haar toe. Het is gelukkig maar een klein stukje fietsen, dus ik ben er zo. De straat uit, linksaf het bruggetje over en ik ben er al. Vlak voordat ik wil aanbellen, gaat de deur al open. Ik zag je al aankomen fietsen, zei ze met een licht verbijsterende blik. Ze laat me een hele andere afbeelding van een roos zien, dan die op de plaats waar ik naartoe moet gevonden is. En deze foto lijkt veel meer op die van het transcript, welke jij ontvangen hebt van de vrouw met de zilveren fiets. En deze roos is notabene gevonden op een plaats die ruim tweehonderd kilometer van de plek af ligt, dan de boot waar je net opzat als bestemming heeft. Vandaar dat ik je belde, omdat je anders straks veel te ver uit de richting bent van de plek waar jij moet zijn. Ik pak nogmaals de originele afbeelding van het transcript van mij erbij, en vergelijk de afbeelding van de roos nog eens goed met de afbeelding die zij had ontvangen. En we komen beiden tot de conclusie dat dit wel dezelfde roos moest zijn. Gelukkig vaart er nog een boot om tien uur vanavond. Maar dan hoop ik wel, dat ze mij ongeveer op de plaats waar ik naartoe moet kunnen afzetten. Dat ik straks niet te ver uit de richting ben van de plaats waar ik moet zijn volgens het transcript. Ik heb gelukkig nog ruim twee uur voordat de boot vertrekt. Wat zullen we doen? Wil je eerst even lekker wat te drinken van me? Dat lijkt me lekker. Een wijntje dan maar? Heb je misschien eerst een lekkere kop thee? Ja natuurlijk. Doe dat dan maar eerst alsjeblieft. Misschien dat we later nog een lekker wijntje kunnen drinken samen. Wat voor smaak wil je? Heb je groene thee? Die heb ik. Doe die dan maar alsjeblieft. Dan ben ik zo terug. Nu ze even weg is om thee te zetten, bekijk ik de afbeeldingen nogmaals en zie tot mijn grote verbazing dat er een hele kleine tekst op het kleinste rozenblaadje staat. Ik kan met het blote oog niet lezen wat er opstaat. Ik zoek even op haar tafel, of daar misschien een vergrootglas te vinden is.